

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 519/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., Č., zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Č., pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 483/2006 (predtým vedenom pod sp. zn. E 134/01) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2013 doručená sťažnosť J. Š., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 483/2006, ktorou žiadal vydať tento nález:

„Základné právo J. Š., bytom: Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 483/2006, Ex 111/2006 a E 134/01 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva J. Š., bytom: Č. finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,-€ ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 331,13 €... do 3 dní od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.“

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu a pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 12 Er 483/2006, sťažovateľ je ako povinný účastníkom exekučného konania, v ktorom sa A. K., ako oprávnená (ďalej len „oprávnená“) domáhala vykonania exekúcie návrhom na postúpenie veci z okresného súdu vedenej pod sp. zn. E 697/98 a sp. zn. E 134/01 súdnej exekútorke JUDr. M. R. (ďalej len „súdna exekútorka“) zo 17. februára 2006 proti sťažovateľovi o vymoženie zmeškaného výživného za obdobie od 1. januára 1999 do 28. februára 2001 vo výške 20 000 Sk a za obdobie od 19. októbra 1994 do 15. augusta 1998 vo výške 13 800 Sk, a to na podklade právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu č. k. 12 Nc 221/94-50 z 19. októbra 1994.

Okresný súd vydal súdnej exekútorke poverenie na vykonanie exekúcie 20. apríla 2006, vec je u súdnej exekútorke vedená pod sp. zn. EX 111/06. Súdna exekútorka doručila sťažovateľovi 31. mája 2006 upovedomenie o začatí exekúcie a sťažovateľ podal proti exekúcii 15. júna 2006 námietky. Oprávnená sa k námietkam sťažovateľa vyjadrila podaním doručeným súdnej exekútorke 29. júna 2006, sťažovateľ námietky doplnil podaním doručeným súdnej exekútorke 17. apríla 2007.

Okresný súd o námietkach sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 12 Er 483/2006-66 z 8. júla 2009 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že vyhovel námietkam, čo sa týka zaplata sumy 7 100 Sk za obdobie od 19. októbra 1994 do 15. augusta 1998 a 20 000 Sk za obdobie od 1. januára 1999 do 28. februára 2001 (s odôvodnením, že tieto sumy sťažovateľ uhradil), námietky povinného, čo sa týka zaplata zameškaného výživného vo výške 6 700 Sk zamietol, a exekúciu, čo sa týka zaplata sumy 6 700 Sk zastavil (v tejto časti posúdil podanie sťažovateľa ako návrh na zastavenie exekúcie a nie, ako námietky).

Oprávnená podala 6. augusta 2009 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 Er 483/2006-66 z 8. júla 2009 odvolanie. Sťažovateľ i súdny exekútor vyčíslili na výzvu okresného súdu trovy konania (27. júla 2009 a 25. septembra 2009). Sudca 19. októbra 2009 v úprave v spise uviedol, že odvolaniu oprávnenej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 Er 483/2006-66 z 8. júla 2009 vydanému vyšším súdnym úradníkom vyhovieť nemieni. Po zmene v osobe zákonného sudcu (19. mája 2010) nový zákonný sudca dal úpravou z 2. júna 2010 súdnej kancelárii okresného súdu pokyn predložiť vec odvolaciemu súdu a 22. júla 2010 vyššiemu súdnemu úradníkovi pokyn rozhodnúť o náhrade trov konania. Okresný súd 18. decembra 2012 vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k odvolaniu oprávnenej. Sťažovateľovi bola výzva a odvolanie doručené 14. januára 2013. Okresný súd predložil spis sp. zn. 12 Er 483/2006 predkladacou správou z 18. decembra 2012 Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), kde bol doručený 18. januára 2013. Sťažovateľ doručil vyjadrenie k odvolaniu oprávnenej okresnému súdu 29. januára 2013 (okresný súd ho následne zaslal odvolaciemu súdu za spisom).

Sťažovateľ doručil 24. januára 2013 predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní, ktorú predseda okresného súdu vybavil prípisom sp. zn. Spr 9/13 z 28. januára 2013 tak, že oznámil sťažovateľovi, že spis vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Er 483/2006 bol 16. januára 2013 odoslaný na krajský súd na rozhodnutie o odvolaní.

Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol uznesením č. k. 6 CoE 9/2013-105 z 30. apríla 2013 tak, že uznesenie okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správne

potvrdil. Spis bol doručený okresnému súdu 24. mája 2013 a 1. júla 2013 sudca nariadil doručovať rozhodnutie odvolacieho súdu účastníkom po tom, čo 28. júna 2013 vyzval oprávnenú, aby doložila doklad o právnickom vzdelaní jej zástupcu s poučením o zastupovaní v exekučnom konaní.

Sťažovateľ sťažnosť na porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 483/2006 doručení ústavnému súdu 12. marca 2013 odôvodnil tým, že v konaní došlo v období od 6. augusta 2009, keď bolo okresnému súdu doručené odvolanie oprávnenej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 Er 483/2006-66 z 8. júla 2009, do 14. januára 2013, keď bolo sťažovateľovi doručené toto odvolanie na vyjadrenie, k zbytočnému prietahu v konaní. Navyše, sťažovateľovi vzniká škoda v dôsledku toho, že hoci mal výživné riadne uhradené od 17. mája 2001, uznesením okresného súdu sp. zn. E 134/01 bol mu zablokovaný jeho bankový účet, v dôsledku čoho musí platiť poplatky banke za jeho vedenie. V súvislosti s návrhom na priznanie finančného zadost'učinenia sťažovateľ uviedol, že celé konanie, hoci nejde o vec skutkovo ani právne zložitú, trvá od roku 2001, teda dvanásť rokov, čo má negatívny vplyv na jeho psychiku, keďže sám k prietahom v konaní žiadnym spôsobom neprispel.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že okresný súd bol vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Er 483/2006 v období od 6. augusta 2009 do 14. januára 2013 úplne nečinný.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu sťažovateľom označeného orgánu verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv nepokračovalo (IV. ÚS 300/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota účastníka konania neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, k zbytočným prietahom v konaní na označenom súde nedochádzalo, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ako vyplýva z obsahu spisu okresného súdu, je zrejmé, že sťažovateľ doručil (12. marca 2013) ústavnému súdu sťažnosť smerujúcu proti postupu okresného súdu v čase, keď o veci už konal krajský súd (od 18. januára 2013), pričom sťažovateľ mal o tejto skutočnosti vedomosť z prípisu predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 9/13 z 28. januára 2013.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť v tomto prípade nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu označeného orgánu verejnej moci (okresnému súdu) do základných práv sťažovateľa. Je preto vylúčené, aby k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa postupom okresného súdu v označenom konaní v čase podania sťažnosti ústavnému súdu mohlo dochádzať.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje ďalej na skutočnosť, že sám sťažovateľ bol v priebehu obdobia tvrdených prietáhov v konaní pasívny a sťažnosť na prietáhy v konaní predsedovi okresného súdu podal až po tom, čo mu bolo doručené odvolanie oprávnenej na vyjadrenie (14. januára 2013). Za významnú považoval v tejto veci ústavný súd aj skutočnosť, že v čase jeho rozhodovania bolo už odvolacím súdom rozhodnuté o podanom odvolaní oprávnenej (uznesenie č. k. 6 CoE 9/2013-105 z 30. apríla 2013). Pre úplnosť ústavný súd vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o vzniku škody spôsobenej mu zablokovaním jeho bankového účtu uznesením okresného súdu sp. zn. E 134/01 zo 17. mája 2001, ktorá má pozostávať z poplatkov za jeho vedenie, ktoré musel sťažovateľ uhradiť, uvádza, že rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vrátane nečinnosti orgánu verejnej moci je zverené zákonom všeobecným súdom.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2013